

ærede Finansminister regner med som Udbytte, vil indkomme; maaske vil der indkomme 1—2 Mill. Kr.

At skulle hjælpe paa Statsgælden med dette Beløb er omtrent som at tømme Havet ud med en Spiseske. Med en Statsgæld paa 1 200 Mill. Kr. vil det ikke betyde meget, om man faar halvanden Million Kroner ind ved en saadan Omsætningsafgift. Dertil kommer, at den højtærede Finansminister i to Finansaar, det foregaaende og dette, og nu i det tredje i Virkeligheden forøger Statsgælden hvert Aar med 10 Mill. Kr. i Lighed med det, den skulde formindskes. Endvidere maa den højtærede Finansminister i 1925 — jeg gaar ud fra, hvad der kun kan være en Høflighed, at han endnu sidder i Efteraaret 1925 — skaffe 60 Mill. Kr. til Afbetaling af Statsgælden. Selv om denne Skat bliver vedvarende, vil den derfor ikke betyde særdeles meget. Jeg er bange for, at den højtærede Finansminister maa skide til Laan til den Tid, hvis han skal skaffe 60 Mill. Kr. til Afbetaling af Gælden; jeg har nogen Tvivl om, at der vil være saa mange Penge i Kassen, at han direkte vil kunne udbetale dem til Obligationsejerne. Denne Omstændighed vil altsaa ikke føre mig til at stemme for Lovforslaget; jeg vil ikke i og for sig mene, at det er nogen formildende Omstændighed, at Beløbet skal bruges paa den Maade. Det er forsvindende i Forhold til det Formaal, man sætter sig.

Den højtærede Finansminister har i sin Forelæggelsestale i Folketinget — efter det Referat, jeg har set — udtalt, at de Forslag, som Regeringen nu vilde stille, ingenlunde vilde være tilstrækkelige til at hæve Kronens Værdi. Deri er jeg ganske enig med ham, jeg tror ikke, disse Forslag vil betyde synderlig meget, om noget. Men den højtærede Minister tilføjede, at saa maatte fremtidige Foranstaltninger træffes af Bankerne, og at der maatte blive Tale om en Kreditindskrænkning fra Bankernes Side. Jeg har forstaaet nogle Notitser, jeg har læst i Bladene i Dag, saaledes, at en Forhandling herom med Bankerne allerede var ført, men ikke havde bragt noget Resultat, og at Bankerne vel havde vist sig villige til en ny Forhandling med Ministeren, uden at man dog deraf kunde se, at Resultatet vil blive frugtbringende. Jeg maa udtale min allerstørste Tvivl om, at der ad den Vej skal kunne opnaas noget. Jeg tror ikke paa, at danske Banker i Øjeblikket yder Spekulationen nogen virkelig Hjælp ved Kreditgivning, og hvorledes en Bank skulde nægte en solid Kunde Kredit, naar han vil indkøbe Varer i Udlandet, forstaar jeg ikke — det

vilde vist kun have til Følge, at Kunden gik over til en anden Bank og fik Pengene der. Jeg antager desuden, at Bankerne her i Landet maa bruge en ganske overordentlig Kredit til Virksomheder, Foretagender og Industrier for at holde dem oppe. De lider næsten alle af blødende Saar; for at læge disse kræves der Tid, og imedens kræves der af Bankerne en stor Kredit, og hvis de vilde standse den, ja, saa tror jeg, det blev meget værre her i Landet. Det er meget muligt, at man kan sige, at flere Virksomheder i Øjeblikket drives af Bankerne end af Personer eller af Aktiekapital eller egen Kapital, men det er ikke af det onde, hvis det lykkes, og intet vilde vist i Øjeblikket være værre end at standse en saadan Kreditgivning. Altsaa, saa længe det gælder sunde Foretagender, kan Kreditten ikke standses. Jeg maa dog tro, at vore store Banker i København ikke i Øjeblikket tjener Spekulationens Interesser eller hjælper til Kapitalflugt, skønt sligt kan man ikke forhindre. Hvis nogen vil anbringe deres Penge i svensk eller engelsk Mønt eller Dollars, kan vi naturligvis ikke forhindre det — jeg vil heller ikke tro, at Bankerne kan hindre det. En Bank vil vistnok ikke nægte at aabne en Mand, som har Midler til det, en Kredit nogetsteds; at Banken skulde nægte solide, velhavende Folk eller deres Kunder Kredit ud fra en psykologisk Betragtning om, at det vilde være uheldigt eller skadeligt, at de fik Kredit, tror jeg ganske sikkert ligger udenfor det almindelige Bankvæsen.

Naar den højtærede Finansminister henviser til Kreditindskrænkning fra Bankernes Side, er det muligt, at han har bedre Grundlag for sin Betragtning, end jeg har. Men hvis det er en ganske almindelig Henvisning, tror jeg, Ministeren vil blive skuffet. Han vil ikke blive skuffet af det første Forslag med Hensyn til de Indtægter, han vil faa i sin Kasse. Derimod vil Ministeren blive skuffet af det andet Forslag, fordi det efter min Mening i det Aar, der kommer, kun vil indbringe lidet i Forhold til det, man ønskede eller ventede — og det er mit inderlige Haab, at Loven ikke vil kunne forlænges ud over dette Aar. Men at Kronens Værdi vil stige, det tror jeg ikke, noget Menneske for Alvor tør fastslaa, selv om disse Forslag skulde vedtages.

Tvede: Det 18de tingvalgte Medlem maa til en vis Grad have faaet forkert fat paa, hvad jeg udtalte. Jeg sagde: om det vil lykkes at faa Loven til at virke efter den Hensigt, der ligger til Grund for den,